

Två veckors ensamsegling till Småland

Allt har gått fint. Nästan trehundra distansminuter. Sista dagen tappade jag min fina (dyra) stävstege i sjön vid Brandalssund. Ajöss. Det var enda grejen och det var mitt eget fel, annars har allt funkat fint. Det tog sex dagar till Blankaholm med god vind och fem dagar hem till GSS.

Med min gamla Rival 22:a hade det gått på mindre än halva tiden. Jag tänkte på den flera gånger. Samtidigt finner jag att upplevelsen, lyckan och glädjen med seglandet är i stort sett de samma. Mäktigt lyckorus när man lyckas segla max, oavsett vilken båt. Skärgården är ju densamma. Det gäller bara att ha tiden och en passande inställning till livets värden. En säl mötte min blick på alldeles bakom aktern.

Fyra gånger såg jag havsörn. Med en snabbare båt skulle jag antagligen bara sett en eller två. Där ser du, mindre båt, fler örnar. Solnedgångarna är också sig lika - fast fler. Agnes är väl lovgirig - även med hela genuan ute. Ett rev i storen och hel genua ger segling med bra (rätt)roderkänsla. En behaglig segelföring och bra driv, dock med skymd sikt. Det blir lite kinkigt att slå och skota det stora förseglet i stark vind. På nervägen hade jag tretton meter i sekunden och halv vind på öppna fjärdar. Ett rev i storen och revad genua. Jättehärlig segling, frejdigt temperamenstfullt och styv båt med måttlig krängning och tysta segel. Jag seglade så det skummade kring Agnes, jollen hoppade i kölvattandet. Ja, ja - rodertrycket var monumentalt, balansen är inte fulländad men nästan acceptabel. Det här skulle min sjukgymnast gillat. Arm- och axelträning hela dagarna.

Motorn har tvingats bekänna färg. Den har gått problemfritt. Jag är nöjd. Storseglet är för högt. Med följden att att bommen hänger för lågt. Läge för en smäll i huvet. Som jolleseglare ungefär men med kraftigare smäll som bonus. I vinter ska segelmakaren få ett uppdrag av mig, lita på det.

Rolf Wahlstedt